

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

DE VIATGE

Y ahora que el Consistorio
se las componga con él.

QUISTA DE LA BOGADERA

El compte d'aquesta setmana si que deurà pujar quissap-lo, perquè es tant lo que hi havia brut que no més el sabó ja'ns costarà un dineral y gracias si la bogadera no reclama danys y perjudicis per haverse espunyt de resultas de tanta fregatela com haurà hagut de fer.

¡Senyors meus y quanta porqueria! No sembla sino que certa gent hi disfrutí ab las emanacions pestilentas, a judicar per l'afició que demostra a remenar la inmundicia.

Perque, vaja, comensém per donar com a cosa certa lo que ja s'ha provat en contrari: ¿no resulta indecentíssim que certs periódichs, abusant indecorosament de la confiança dels seus subscriptors, s'introdueixin, convertits en un femer, dintre de las familias, que pensarán com vulguin, però que ben segur tindrán en molta estima la ignoscencia de las fillas y el pudor dels fills?

¡A quants y a quants noys y noyas els hi haurà vingut de nou la repugnant nomenclatura ab que ha empestifat aquesta setmana las gevas columnas part de la premsa de Barcelona!

¡Quants pares han hagut de deixar sense contesta aquets díes las preguntas ingénuament indiscretas dels seus fills ignoscents que no havían acabat de capir el significat d'aquellas ressenyas pornográficas! ¡Quánta malicia prematurament excitada! ¡Quántas idees malsanas haurán congriat en els pensaments verges de tota impuresa las criminals indiscrecions d'aquets periódichs sense consciencia!

Y encara tot no acaba aquí, sino que'l silenci honrat de la premsa que's respecta y respecta als seus lectors, ha sigut considerat pels portaveus del bordell y de la crápula com a complicitat en el fet hipotétich, com a encubridor del repugnant delictu denunciat.

El fet d'imputarse'l crim a una persona religiosa ha fet que s'involucrén en l'assumptu una qüestió de secta. Donguém, donchs, també per suposat que, realment, els periódichs que han callat siguin adictes a las ordres religiosas, y que en semblant assumpto atenguessin més al prestigi individual d'aquestas que als drets generals de la moral. ¿Quí ha procedit—aixís y tot—ab més prudencia, ab més llógica, ab més desapasionament?

Comensa a circular per Barcelona la veu de que en un col·legi de religiosos s'hi há comés una repugnant selvatjada; la presunta víctima es un alumne, el suposat delinqüent un professor. L'autoritat judicial comensa a instruir diligencias que's portan ab reserva tan absoluta que crema la sanch dels diaris demagógichs; però no's fá distinció pera ningú y'ls clericals—anomenemlos aixís—se quedan sabent tant com els avensats.

Uns y altres, donchs, están en iguals condicions y no sabrán segur més que s'ha presentat la denuncia del delictu.

Lo natural y lo procedent, donchs, era callar; callar fins que l'acció de la justicia hagués descobert la veracitat d'aquesta denuncia o la falsetat de la mateixa,

donchs si sense provas era impossible tortir a la defensa de l'acusat per part dels uns, per igual rahó debían abstenirse'ls altres d'omplir-lo d'improperis els més denigrants, com si realment s'hagués evidenciat el seu delictu. Aixó si rahons d'ordre moral molt respectables no haguessin fet necessaria la reserva en un cas d'aquesta llei en qualsevol circumstancia.

Peró l'esperit sectari a que s'atribuía'l silenci dels de la dreta, allá ahont ha ressortit ha sigut en els de la esquerra. Si l'acusat hagués sigut un secular, llavors potser a la premsa llibertaria li haurían entrat escrúpols y hauría callat o, tot lo més, hauría sortit del pas ab un senzill solt; pero's tractava d'un religiós, y no sols l'odi jacobí's descarrega sobra d'ell ab tot l'ensanyament, sino que de retop y encara ab més forsa—que es a lo que s'ha tirat en tota aquesta campanya escandalosa—es fereix a la més popular de las congregacions religiosas que's dedican a la ensenyansa, a la que educa gratuïtament els fills de milers de familias obreras, la sola quina residencia havían respectat per aquesta circumstancia las turbas que, afo lladas pel fanatisme antireligiós, assaliavan convents y'ls incendiavan.

Se'ns dirá que'l fet, de ser cert, revesteix majors proporcions tractantse d'un sacerdot y d'una ordre religiosa dedicada a la ensenyansa; indubtablement: però per aquest mateix motiu se feya més necessaria la reserva, no obrant en poder dels acusadors las sufcients provas del delictu.

Peró tota aquesta campanya de miserias té una segona part, o sigui la comprobació de la ignoscencia del acusat.

Aquet fet ha tret de fogó a la premsa demagógica, a la mateixa que declarava "que no obstante su convicción profunda, de que es una calamidad pública entregar la función de la enseñanza a elementos que por la naturaleza de su organización, pueden escapar fácilmente a la solicitud de las familias, a la vigilancia de las autoridades y a la fiscalización social, si el padre Román, no obstante sus hábitos, no resultaba culpable, seríamos los primeros en proclamarlo."

¿Si no resultava culpable? Llavors, en el dupte que revela aquesta condició, es una infamia, es una vilessa el que'l diari dels llibertaris republicans que aixó estampava digués igualment en lletres de motillo:

"Los niños que resultan atropellados por el padre Román..."

"Son en número crecido las cartas y visitas que hemos recibido testimoniándonos la indignación, el horror, el asco causados por el execrable delito cometido por el escolapio Román Solé y Biel..."

Es a dir, que per un cantó posava en dupte el fet, y per l'altre infamava al acusat com si realment tingués provas de que fos el culpable.

Per aquest motiu resulta irrisori que després de comprobada la ignoscencia del P. Román, digués el mateix diari contestant a *La Renaixensa*:

"¿Pues que cree *La Renaixensa*?"

¿Qué, es lícito aplicar a la ligera, sin comprobación ninguna, a Fulano ó a Zutano, citándoles nominalmente, el calificativo de *libertario* ó *anarquista* que trae aparejada una persecución, que pierde a veces a una familia, sumiéndola en la miseria y en la desesperación, y luego de causado el daño, no tomarse siquiera la insignificante molestia de retirar el adjetivo ó de retirar la especie?"

LOGICA

—Quina calor, Reparadal!
—Si que'n fa, senyora Munda.
—Y ve de la Martinica:
aixó es cosa sapiguda.

—Vol dir després de tants mesos?
—No li càpiga cap dupte.
El noy va estar trenta dies
no més per venir de Cuba.

Sembla verdaderament que'l diari difamador hagi escrit aixó mirantse a n'ell mateix.

Y no es encara aixó lo més repugnant, sinó las hipocresías de *La Publicidad* (que es el periódich a que aludím) després de la excarceració del calumniat.

¿Ahont l'ha demostrat aquell esperit de justícia y imparcialitat que li feya dir que'ls hàbits del acusat no li impedirían ser el primer de proclamar la seva ignoscencia?

Qui llegeixi entre linias veurá que aquet diari ha reconegut la seva planxa y que's bat en retirada, però encara calumniant, difamant, injuriant.

Per ell lo just hauria sigut condemnar al acusat, porque a las sevas miras sectarias els convenia que fos culpable.

Quan el jutge va ordenar la presó del P. Román, seguint els dictats de la seva conciencia, el senyor Argüelles era per *La Publicidad* el funcionari més honrat, més zelós y més justicier de tots. Ara que, obrant també a conciencia, l'ha deslliurat declarantlo ignoscent, el mateix periódich no amaga la suposició de que'l jutge instructor hagi pogut cedir a la influencia de la presió clerical.

Si aixó no es fanatisme demagógich, ni may.

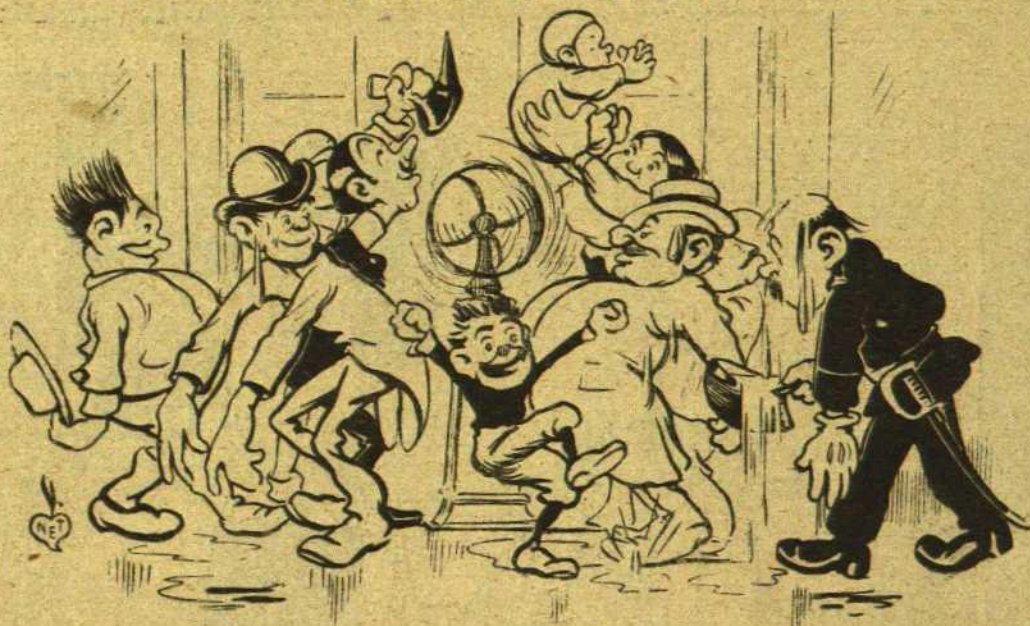
Peró no solzament ab el caràcter sectari s'ha presentat l'escándol d'aquets dias als ulls del públich imparcial, si no ab un altre que podria motivar aquella frase den Gambetta que oportunament va retreure el *Diario de Barcelona*:

“A certas publicacions no se las ha de ferir al honor porque no's trobaria ahont descarregar el cop, sinó a la butxaca, que es la sola part que'ls hi dol.”

Potser una explicació de la possibilitat d'aquet aspecte's trobaria en certa observació que legalment deu figurar en la partida de naixement de la falsa víctima, en algún antecedent del denunciante, y en el fet de que la denuncia no hagués sigut presentada sinó al cap d'un mes de succehit el delicté imaginari.

¿Qué va passar durant aquet període de temps? La premsa sectaria's dolia de que'l sumari s'hagués fet ab absoluta reserva; també ens en planyém nosaltres, donchs ben segur que en autos han d'obrar certas cartas que no seria estrany que hagués rebut el Rector del Colegi Calassanci en sollicitut d'entrevistas que podrian molt bé estar relacionadas ab el succés de referencia, y per quin procediment tal volta pensava trobar el seu firmant la fórmula que li hagués fet excusable la presentació de la denuncia.

AL CARRER DE FERNANDO

Manera bona y barato
que un comerciant ha inventat
per donar consol al públich
y además entorpi el pas.

El tret els hi devia sortir esguerrat als *sportmen* del escàndol, però com que quedava encara un punt explotable, si no tan *positiu* més sorollós, n'han tret tant partit com han pogut, afartantse al menos per un any de carn de capellà amanida ab tota la salsa d'inmundicias de que han empastifat las columnas dels seus diaris.

LLEIXIU

PASSÈM COMPTES

Senyor Coria, senyor Coria;
aquesta sí que no passa.
Es precis que dongui comptes
y digui d'una vegada,
qué s'han fet aquells mil puros
de quan va venir la esquadra.
Vosté, com a *Mayordomo*
y encarregat de la Casa,
havia de fè'ls ulls grossos
y vigilar la safata.
¿No veu que ara malas llenguas,
que gracias a Deu no'n faltan,
s'entretenen en fer corre
que es vosté qui va fer *saca*?
¿No comprén que Barcelona,
profundament indignada,
al contemplà aquet derrotxe
de cigarros de l'Habana,
es lògich que concebeixi
la sospita molt fundada,
de que li han fet la patota?
¿Que no ho veu que se'l senyala

com a autor d'aquet delictes
que ha mogut tanta gatzara?
Contempli a lo que s'exposa
y miri la pedregada
que li està venint assobre,
si fa el mut y no declara
qué s'han fet aquets vegueros
que ningú s'explica ahont paran.
¡Mil cigarros en un dial!
No som pas tan papanatas,
perque deixém de comprendre
que aixó ha estat una rifada.
Jo no he posat may en dubte,
que vosté, en aquesta causa,
potser no hi te res que veure
y no hi ha fet cap *ganancia*,
pró també entench, senyor Coria,
que ha de saber qui es el *barra*
que va ferlos fonedissos
y va omplirsen las butracas.
Donchs si ho sab no s'entretengui
y diguiho d'una vegada.
Si vosté té la certesa
de que aquets puros son a Austrin
expliquis y que'ls reclamin
per la via diplomática.
Si decás vosté va veure,
que algun... tranquil els pispava.
delàtil, no sigui tonto,
y miri, *caiga quien caiga*,
perque si no's determina
creurém, ab rahó sobrada,
que la Casa de la Vila,
es pitjor que a Can Xeixanta
y que a n'aquí tothom tira
per ahont li dona la gana.
Ja ho té entés, si no procura
posar las cosas ben claras,
el poble de Barcelona,
que al capdevall es qui paga,
tindrà d'exigirli comptes
y haurá de formarli causa,
per *malversador*... de puros

KIOSKOS D'HIVERN

Es queixen de que a la Rambla
hi fa un excés de calor.
¿Cóm volen que hi fassi fresca,
si nit y día hi há "EL SOL"?

y sustentácul de trampas.
Jo no critico l'obsequi,
perque a mí també m'agrada
que quan ve geni forastera
se la tracti com Deu mana.
Pró d'aixó a lo dels mil puros,
hi trobo molta distancia.
¿Com dimontrí va fé'ls comptes?
¿Que no ho veyia que'n sobraven?
Em jugo un peix, que la suma
la debía tirá en Fabra.
¿Quan s'hi aposta que'l fondista
que es un home que no bada,
per lo que respecta a teca
no va usar tanta abundancia?
L'home sab las conseqüencias
que pot dú una reconada,
y va dir —No m'embolico;
¿els comensals son quaranta?
donchs farém menjar per trenta,
y fentho aixís, de passada
que arrodoneixo el negoci,
evito moltras desgracias.—
Pró vosté fent us d'un rumbo,
que no'ns feya gens de falta,
comensa de comprar puros,
y lo que es si no l'aguantan
estich segur que's fa seva
a tota la Arrendataria.
A veure, donchs, si s'explica
y sortim d'aquestas ansias,
d'altre modo, es molt possible
que redactém una instancia,
per demanar que el jubilin...

por supuesto, sense paga.
Vosté dirá:—Y soch jo l'únich
que faig cosas que no agradan?—
¿Qué ha passat ab lo dels cotxes,
y ab l'assumpto de las aguas?—
Aixó es cert, pró tinch de dirli,
que tocant al senyor Fabra,
també dech passarhi comptes
y ens hem de veure las caras.
Pró com que l'assumpto es serio
y el paper ja se m'acaba,
aquet mano me'l reservo
per la vinenta setmana.

K. O. K.

Un que no bada

Estich d'aquest home fins a la punta dels cabells.
Munyon per aquí, Munyon per allá, Munyon per l'es-
querra, Munyon per la dreta.

Obríu els diaris, y lo primer que salta a la vista son
els anuncis den Munyon. Tombén una cantonada, y
¡plaf! ja teniu devant dels ulls un cartell del célebre
cúralo-todo. Pujéu al tranvía y'l conductor no us par-
lará d'altra cosa que del dolor reumátich que s'ha tret
de sobre gracias al sabi doctor... y als set ralets que
costan aquella mena d'anissos.

A la plassa no's parla de res més.

L'actitut den Canalejas, la qüestió religiosa, els te-
rremotos y erupcions de la Martinica, las vagas y
demés calamitats que'ns han caigut assobre, quedan a
segón terme; res preocupa tant l'atenció pública com
las maravellosas curas del doctor Munyon.

A cal adroguer, a la barberia, a la taberna del cos-
tai, al café del devant, a l'escala de casa, fins a las
sagrístias son els remeys del famós mata-sanos la
conversa obligada.

Els juro per las turcas den Doys, que en tots els
instants del día... y de la nit, se'm presenta al devant
la sombra d'aquell tipo estirat, rodanxó, pelat com un
torero y els cabells enrrera, ab aquella catracóica fins
als peus y aquella cara autoritaria y seria.

—¿Qué fan tanta gent devant de can Ferrer?

—Esperan que se'ls reparteixi'l remey Munyon.

—¿Que hi há alguna desgracia a can Vidal y Ribas,
que hi veig aquell grupo?

—¡Oh! Es que donan anissos de frare den Munyon.

—¿Que donan duros a quatre pessetes a lla?

—No. Reparteixen prospectes den Munyon.

Que vagi al diable en Munyon y tota la seva parentela. (Y que'm dispensi).

Lo que es si a Philadelphia aquest home té tanta requesta com fressa ha mogut a Barcelona, ja'ls asseguro que no's deu pas entendre de feina.

A no ser que li passi alló del ditxo: *nadie es profeta en su tierra*.

Que bé podria ser que—s'ha dit sens el més petit ànim d'ofèndrel—ens resultés el famós doctor Munyon un me'ge de carreró o de quarto el rengle, que, tip de fer bada's a la seva terra, ens hagi pres la mida als espanyols y s'hagi dit: a esquil·lar burros falta gent.

Perque tal com van las cosas, he ensumat que aixís com abans els espanyols anavan a fer fortuna a América, ara els americans venen a ferla a Espanya.

Es la lley de las compensacions.

Lluny de mí desacreditar poch ni molt al famós metge. Al contrari. Que Deu el beneixi si ve a treure els mals de sobre. Sobretot si'ns tregués els mals-de-cap, que'n tenim per vendre...

Lo que es per prometre, no's pert pas el doctor Munyon. Trieu y remeneu.

No hi há mal que ell no curi en menos temps del que emplearia en Fabra y Ledesma per *arreglar* la recaudació de Consums.

Té remeys per las sanchs, els tumors, las inflamacions del ventrell, las escrófulas, las disipelas, els brians, els talls, els cops, els grans, la migranya, els ronyons; pel mal de pedra, de la buleta, del pahidor, pels florconcs, pels nyeros, ulls de poll, llagas a las camas, etc., etc.

[Ay si pogués curar aquets grans del nas que li han sortit a la pobra Espanya! Que felissos! La veritat es que, segons ell, ho cura tot, de tot entén, tot ho alivia en vintiquatre horas, justas y cabals.

Perque han de saber vostés, que'ls nortamericans son tan escrupulosos y tan práctichs en todas las sevas cosas, que per ells no resa may alló de: *después de haber tomado varios frascos...*

No, no. Ells van al gra. *A las veinticuatro horas; al segundo frasco*. Tot es matemàtic, com set y set fan catorze... rals que valen dos frascos.

El qui avuy pateix es ben bé perque li dona la real gana... Y anava a dir, o perque no té set rals, però no; en Munyon ha previst que hi há espanyols que patim y no tenim un mal duro *sevillano*; y ab un desprendiment a proba de bomba, o a proba de bombo, ha disposat que de tant en tant se reparteixin *frascos de balde* en distints llocs de nostra ciutat.

Lo que hi há es que'l públich ha entés que's repartian a milers els frascos, y a la *cuenta* en Munyon volia dir els anissos.

Lo qual que no es pas igual.

Com a tot arreu hi há maliciosos, no falta qui diu que algunes conductors de tranvías y molts desocupats de la Rambla y un que altre mosso de café que en tot el día no parlan d'altra cosa que dels mirac'les que obran els remeys del doctor Munyon, cobren quatre ralets diaris per fer la propaganda.

Si aixó fos veritat, de cor felicitaria al sabi metge per la originalitat en donar cops de bombo.

Ja sabia que lo que no pensa un yanqui no es pas capàs de pensarho el cap den P. del O., o qual evulga altre pom d'escala.

Lo *cerius* es que'ls remeys den Munyon se venen més que a cal adroguer la terra d'escudellas y que'l célebre Galeno nortamericà está lentse una fortuna a pas de Berenguer, que ja es dirho tot.

Lo qual demostra que en Munyon es dels que *no badan*.

¿Que molts se curan? Ho crech.

Peró, conech un corredor d'espardenya que s'ha cruspit duas dotzenas de frascos, y'l dolor no'l deixa pas ni a tiros. No obstant, ell tossut en empassarse metódicament aquellas hermosas pildoretas, en la creencia de que li han de treure l'enrampament de camas. Potser que sí.

Precisament aquets son els que busca en Munyon: els que tenen fe, paciència... y de passada quartos.

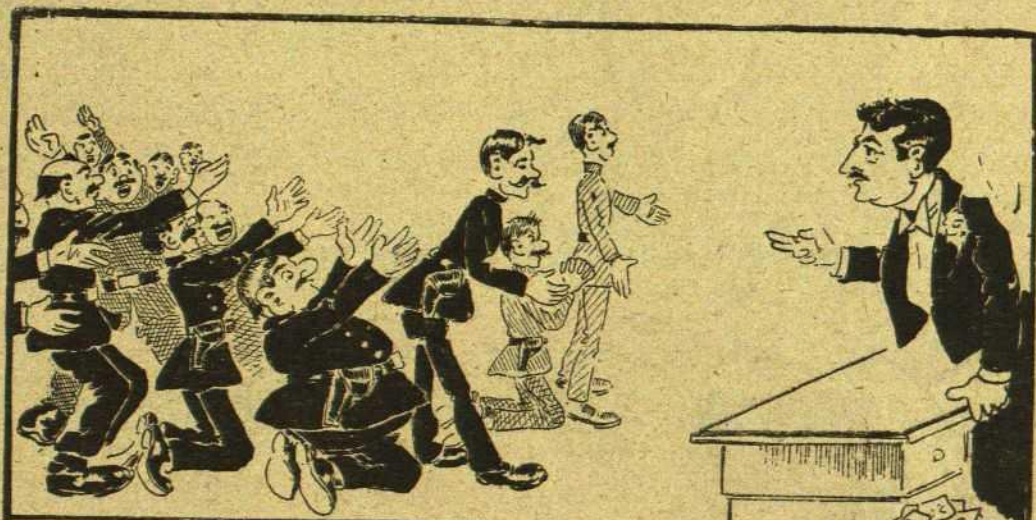
SAID

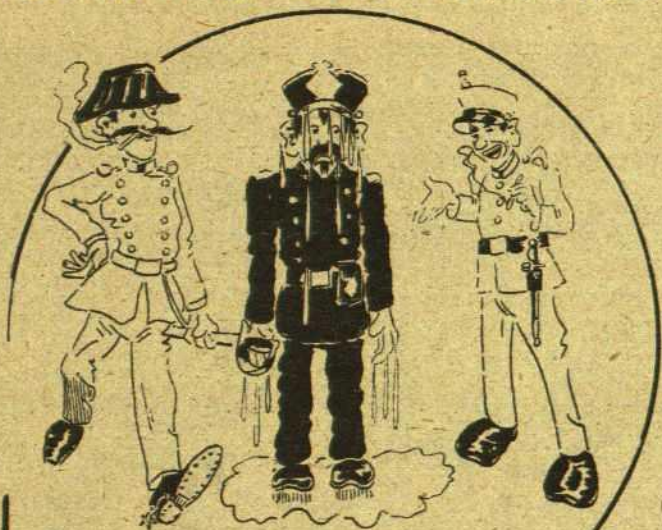
BANYS

Jo no sé per quins afanyes en arribant al siú, tota la gent se desvii per anar a pendre banys, quan en la vida corrent hi há una gran varietat de banys, que s'han inventat per enganyarse, la gent. Anéu a veure el avaro, que de milions ha fet presa y ab un gran bany de pobresa, lo veuréu ab tot descaro. Cerquéu al polítich vil sense ideal de cap mena que tot s'ho tira a l'esquena, y'l trobaréu tant tranquil... S'ha dat un bany d'honradés y com es ben dat el bany, la gent, que no veu l'engany, el creu honrat, y no ho es. Miréu l'empleat trampós que res fá, sense propina, y'l veuréu a l'oficina ab un bany d'home seriós. Fixéuvos ab el cessant y ab sa familia afamada... que ab un bany d'acomodada, va la miseria amagant. Si després ab l'embustero vos fixéu, hauréu notat que un bany de formalitat va lluhint ab tot salero. Veyém al cacich odiós, que sols domina ab la trampa y que'l desgavell escampa, total per servir de gós, ab un bany de personatge, que'l fa viure respectat, quan en la realitat no mereix cap homenatge. L'artista curt y impotent se dona un bany de genial y's passeja ab el cap alt, per enlluernar la gent. El militar més vensut llueix un bany de valentia, qui de la nit ne fa dia, se dona un bany de virtut. Aquell que't trauria els ulls y't te una enveja infernal, ab bany d'amistat lleal se't presenta, y tú l'aculls. El policia ensopit, que quasi ni hi veu ni hi sent porta un bany de diligent,

ELS SANCHEZ AL SENYOR BATLLE

SENYÓ AMAT. DONGUINS UNIFORME D'ISTIU

MIRI AQUETS SENYOR, COM ES BURLAN DE

AQUITE DOS FIGURINS

NOSALTRES

Ó SINO
UN DIA SORTIREM AIXIS

SOMNI D'UNA NIT D'ISTIU

*Sí, sí, los puros oscilan,
su vago contorno medra,
pero en Coria no se arredra:*

*alzaos, puros habanos,
que si caéis á mis manos
no escaparéis de la quema.*

que te deixa espahordit.
El que té mes ambició
va ab un bany d'home senzill,
el que arreu cerca'l perill,
un bany dú de reflexió.
Y es que en aqueix mon d'engany
abont de la mentida's viu,
no'ns fa cap falta l'estiu,
per anar a pendrer banys.

A. LLIMONER

rar que, entre'ls que'ls hi predican semblants doctrinas,
n'hi há molts que viuen ab l'esquena dreta y viatjan a
primera classe y fan alí ab els veritables enemichs
del poble y's donan vintium plers a costas dels igno-
rants que se'ls escoltan.

D'aquesta mena d'ignorants, que no tenen altrás
escolas que *La Campana*, *La Publicidad* y *El Dilu-
vio*, son els personatges de l'obra den Rusiñol. Predi-

A cala Talía

Aquesta setmana s'ha engalanat ab robas ventureras la senyora Talía. No'ns ha ofert més que traduccions y arreglos. Per aixó no pot dirse que hi hagi hagut en cosas de art dramátich gaires novetats.

En el teatre d'aquet nom s'ha estrenat la versió castellana que ha fet D. Jacinto Benavente del drama den Rusiñol "*Llibertat*"... *¡Libertad, libertad sacrosanta!* que deyan a mitg sigle passat, sense saber lo que volia dir semblant paraula, com no ho saben encara avuy día els que sempre la tenen a la boca. Perque la majoria d'ells se creuen que la llibertat consisteix en menjar capellans y renegar y cridar ferm contra'ls que tenen un céntim més que ells, sense mir-

A LA FONT

Tothom demana qui es l'últim
y tothom vol ser primer.

No hi haurá pas tanta fuga
quan serém en ple Jener.

can la llibertat, l'igualtat y la fraternitat y el dia que un pobre negre, enlluernat per semblants mots, s'atreveix a posar els ulls en la filla d'un d'ells, se'l treuen del davant a fàstichs, tractantlo'l mateix que una bestia. Es el cas dels periódichs esmentats més amunt quan predican la lliure exposició de las ideas y las midas despóticas pera reprimir las que no s'avenen ab las sevas... "Llibertat, igualtat, fraternitat pera tothom... menos pels que no son de la nostra corda". Veus aquí lo que pensan y lo que serveix de base a n'en Rusiñol pera'l seu drama. A pesar de lo qual, els infelissos Jordá y Costa se'l varen empassar com si's tractés de l'obra d'un company.

La traducció que de "Llibertat" ha fet en Benavente, resulta forsa fluixa. Anava molt millor la italiana que'ns va donar la Vitaliani... encara que potser lo que ho feya semblar era l'interpretació. Els artistes de la companyia Pino no han sapigut, en general, posarse en situació adequada pera interpretar l'obra ab tot el color que deu tenir. De totes maneres, es d'alabar la fe ab que tots ells es varen emprendre la tasca, en la que no varen triomfar més que'l Sr. Vallés en el paper d'americano, el Sr. Tallaví en el de negre y el Sr. Morano en el de Martí.

Al Eldorado'ns ha donat el Sr. Thuillier una versió de "Las alegres comares de Windsor". Dita versió ha sigut feta ab forsa consciencia pels Srs. Joseph de Roure y González Llana... Potser ab massa consciencia y tot, donchs el punt de volguer seguir alguns cops massa al peu de la lletra l'original, fa que l'obra resulti en molts indrets massa encartonada, com ho va resultar l'interpretació que va obtenir per part de la companyia Thuillier.

En cambi (tornant a la companyia Pino) va obtenir-la ben pastosa y justa el drama en un acte de Nani "Tempestad en la sombra", estrenat últimament a No-

vetats ab motin del benefici del actor senyor Morano.

L'obreta está basada en un assumpto fondament dramàtic. Figureus que's tracta d'un cego que, sentintse trait per la dona, obra l'ull y acaba per escanyar al lladre de la seva ditxa. Es un cego que no bada el de l'obra den Nani. Per aixó no n'hi fan mitja que no la vegi.

VIROLET

DE ESTIUEIG

Es carregan de maletas
y fugen de la calor.
¿Van a Vichy? No senyor,
es quedarán a Caldetas.

DELICADESAS

Diuen que todas las cosas tienen un límite. Mes aixó no deu ser veritat en absolut, perquè'l descaro, la mala fe y la baconeria de certa part de la premsa, no semblan pas tenir-ne.

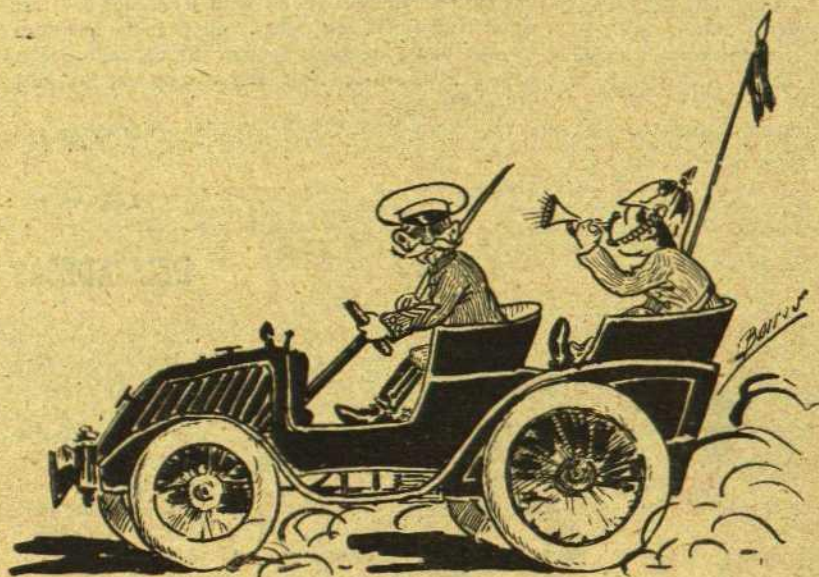
Premsa que's titula lliberal, quan tant bé li escauria el títol de llicenciosa, y que creu fer exercicis de llibertat, linxant moralment, y ab una brutalitat digne de la edat de pedra, a qualsevol personalitat, per respectable que siga, pel sol crim de no véurela combregar en la seva ausencia de credo.

Aqueixos avensats ab un rey al cos— però més sovint ab un ase — ne tenen prou ab una denuncia feta per un qualsevol, pera "cobrir d'oprobri y d'infamia, sense formació de judici, els noms més preclars. Un dia es en Doménech, un altre en Robert; avuy li ha tocat el torn al pare Román.

¿Y qui es l'acusador? Donchs per aqueixa vegada un senyor que dona el nom de Jiménez y acabat resulta que's diu Entenza; que's fa passar per pare de dos criaturas y després resulta que *legalment* no pot serne perquè aqueixos noys no son fills de la seva dona, sinó d'una altra, casada ab un altre home.

La dita denuncia conté detalls molt curiosos, com es es el de haver sigut presentada unas cinch setmanas després de haverse fet las suposadas lesions que la

LAS REFORMAS DEN WEYLER (CABALLERIA)

De moment els ha vestit de *chauffeur*; després els hi canviarà el caball per l'automòvil.

motivaban. Lesions que un metge cregué veure y de las quals no'n trobaren rastre cinch metges, entre els quals si contava també el primer, en un segon reconeixement practicat quatre días després.

Segons la denuncia y declaracions consecutivas, l'atentat tingué lloch el primer de Juny. Donchs bé, ha quedat ben provat que'l pare Román passá tot el dematí de dit día fora dels escolapis, puig sent día de festa digué missa en el convent de las Darderas, y a la tarde, pel mateix motiu de ser festa, no comparegué cap noy al col·legi.

En vista d'aixó y dels molts embuts que feyan els noys en sas declaracions y de la fortor de *chantage* que's despenia de tot aquet trepijoch, fou quan el jutge declará la llibertat immediata del acusat tan injustament.

Y ara ve lo que en castellá en diuen la *moraleja*. Tots aquestos que's pensan ser lliberals, perque no paran de fer y dir bestiesas llibertarias, no's cansan de demanar a xiscles un cástich exemplar contra el *vil ensotatado*. ¡Al que fés aixó a un fill meu... el matol diuen, no sense certa rahó, ab els punys closos y xerricant de dents! Però lo que cap d'aquets Bernats Xinxolas es cuida de pensar es lo que faria si li ploqués damunt una calumnia con la de que ha sigut víctima el pare Román.

—¿Es un capellá? Que's reventi...

¡Ave brétols!

Trossos selectes

Ens proposém en la secció que inaugurém avuy, donar a conèixer de tant entant als lectors de [Cu-cut]

las poesias misticas y devotas que un día varen escriure els que avuy portan la bandera del escándol y de la clero-fobia, aixís com els fragments de treballs patriòtics en prosa y en vers dels que avuy fan gala de renegats de la terra catalana.

Comensarém per en Roca y Roca, ex-director de *El Eco de las Almas del Purgatorio*, actual director de *La Esquella* y de *La Campana* y setmanal colaborador de *La Vanguardia*, periòdic que no ha tingut una sola paraula pera demostrar la seva satisfacció ab motiu d'haverse comprobat la ignoscencia de la víctima de la demagogia P. Román Soler.

Vagin ara llegint ab el reculliment que'l cas demana, la devota poesia den Roca y Roca,

digne per la seva unció, ja que no per la bondat literaria dels seus versos, de figurar al costat de las de Sant Joan de la Creu.

A LA VERGE DE LA MISERICORDIA

Llum enganyós del mon, que'm llumenares
Lo camí de'l pecat que foll petjava,
Torna't la llantia tremolenca y trista,
Que mostri'l clot hont jahuen mas disbauxas.
May més ab ton ardor farás encendre
Las feras passions de la meva ánima:
May més ab ta claror farás que acluque
Ma vista a ton davant enlluernada:
D-l caminal del bé no podrás treure'm
Ni al caminal del mal podrás portarme.
Una estrella he ovirat en la foscuria,
Y un raig seu, de mon cor, ha encés las flamas,
Y sa claror ha fet, llum enganyosa,
Que las tévas quedessin apagadas.

¡Oh MISERICORDIOSA mare meval
Genolls flectats, los ulls coverts de llágrimas,
Del vestit que cubreix ma conciencia
Deixeu pel darrer cop treure'n las tacas.
Ja se jo qu'he fugit de vostres brassos
Sens recordá'm de Vos en mon viatge,
Fins que las timbas que a mos peus s'obrian
M'atreyan, m'engolfan y'm xuclavan.
Ja sé jo que he petjat las flors hermosas
Que l'ignocencia correá en la plana.
Ja sé jo que lo riu de la puresa
De l'aygua transparent, tranquila y clara
Tot nadant, l'he passat, plé de follia,
Ab lo fangeix enterbollintne l'aygua.

Com lo cavall que sense fre ne corra,
Fent retrunyir la via ab sas petjadas;
Esperonat per lo pecat y'l vici
He passat rius y valls, plans y montanyas.
Si n'he besat la pols cayentme en terra,
M'he aixecat plé d'orgull, y atra vegada
Si com poltro llauger avans corria,

Com llamp furiat he corregut encara.
L'oreig a mon camí, als senjits me duya
De las flors del plaher los dolos flayres.
—Més torts los vull, que aquets dejá no'ls sentol—
Cridava jòh follí sens recordá'm de l'ànima.
L'home pensava ser del mon més lliure
y'l vici y los plahers m'engrillonavan!

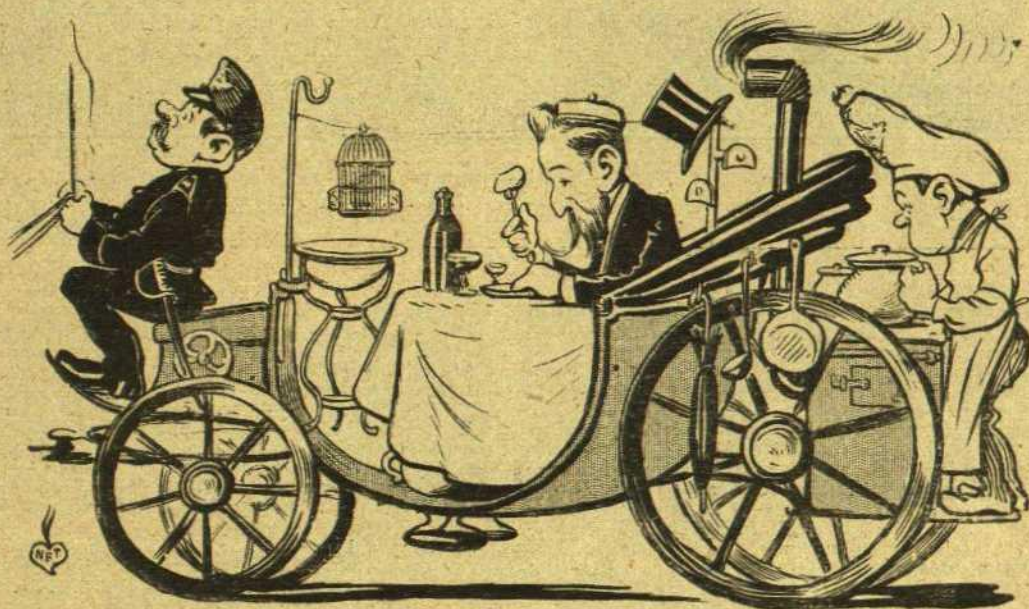
Lo pés de mos pecats, ma flaca esquena
Feu doblegar, ja mon valor finava.
Las camas no podian sostenirme,
Y cayguí agenollat en mitg la plana.
Com aquell que d'un somni se desperta,
Y lo que ha vist dormint despert ne guayta,

MISERICORDIA! La materia es flaca...
Si may de pensament, tant sols ne peço...
Si tingués pensament sols de pecarne,
Llèvam la vida que mon cos anima!
Y quan los homes, lo méu cos acotxen
Ab lo darrer vestit, ab la mortalla,
Mon esperit jòh mare meval acòtxa'l!
Ab ton mantell de Reyna sobirana:
Y quan las portas bádín de ma tomba
Del Cel llavoras tú las portas bádám!...

JOSEPH ROCA Y ROCA

¡No val a badar, ilustre menja-capellans y rata de
sagrissia tot d'una pessa!

EL QUE VA ANAR 13 HORAS EN COTXE

Ja que en Fabra ha fet propòsit
d'anar tot el dia ab cotxe

proposém aquet modelo
que es de la cullita nostre.

Mas follías vegí passar de rengle
Fent caure de mos ulls un mar de llàgrimas.
Aquell que deixondintse surt del somni,
Veu qu'es mentida lo que avans somniava;
Jo vegí ma follia qu'era certa,
Qu'era certa veji la mort de l'ànima,
Apartat me trobí de bona via
Y perdut en l'aspresa de la mala!

¡Oh clara estrella qu'en lo Cel lluhires
Quan negra fosquetat m'environaval...
¡Oh llum divina qu'encengueres vida
En lo meu cor malalt, més fret que'l marbre!
¡Oh MISERICORDIOSA mare meval!
Perdó si t'he deixat altres vegadas,
Que com de nou la téva má m'acullí,
Per res del mon ne tornaré a deixarlal!
Perdóna'm, Vergel! Valdament que tinga
De rentarme ab mas llàgrimas las tacas,
Que, arrossegantme per lo llot, s'han fetas
En la vista puríssima de l'ànima.
Perdóna'm, si ¡MISERICORDIA cridol...
No rebujes un cop aytal paraula!...

Si may rellicso per la nova via,
Jo't prech, Senyora, que ab tas mans m'aguantes,
MISERICORDIA que lo cos es débíl!

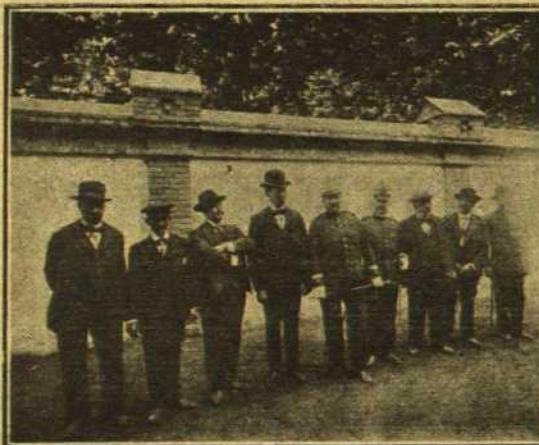
Podém assegurar de bona tinta que entre'ls indivi-
duus de l'Associació Catalanista "Els Montanyenchs"
hi regna gran disgust per l'acte de mala fe de que han
sigut objecte per part de la *delicadíssima Esquella*
de la Gana.

Es el cas que una colla de joves perteneixents a la es-
mentada associació, varen anar diumenge, dia 6 del
corrent, a visitar l'Arxiu Municipal acompanyats d'un
periodista quin nom no esmentém, donchs el bon con-
cepte en que sempre l'hem tingut fa que'ns dolgui
véurel embolicat en semblant assumpto.

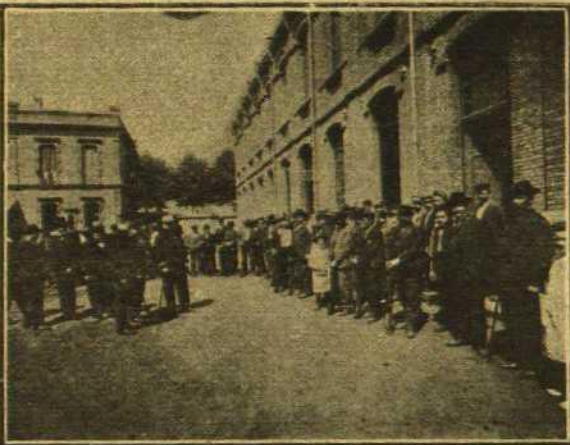
Al acabar-se la visita y al punt de sortir de Cala
Ciutat, els *montanyenchs* varen trobar casualment un
fotògraf el qui, deferint als prechs del periodista, va
treure un grupo fotogràfic dels visitants *pera que*
aquets poguessin tenir un recort del acte.

¡Y tal si'l van tenir! El divendres següent es varen
trobar desagradablement sorpresos al veure que *La*
Esquella publicava l'esmentat grupo ab un article
ditiràmbich en honra y gloria de l'Associació.

REVISTA DEL SOMATENT A SANS

Quefes principals.

Als patis de la fàbrica Balet y Vendrell, abans de desfilir.
(Instantànea Rus, col·laborador artístich de ¡Cu-Cut!)

El joch de la gent que redacta aquell paper, es cego qui no'l veu. Comprenent que's seus atachs al catalanisme han fet que la venda del seu periódich sigui actualment reduidíssima, ara tractan de tornar enrerament empleant tota mena de malas arts pera enganyar al públich sá, fentli creure que son falsas las acusacions que se'ls hi dirigeixen.

Ab tot, com que buscant als bous podrian perdre las *esquellas*... que encara'ls hi compran quatre catalanólobos y jacobins, no han gosat encara significarse massa en el sentit d'amants de la causa catalana: tant es aixís que ni en l'article de referencia ni en l'epígrafe del gravat donan a "Els Montanyenchs" el calificatiu d'Associació Catalanista.

Tenim entés que la Junta de la expressada entitat pensa pendre acort respecte a lo que cal fer pera desmascarar a la hipócrita *Esquilla de la Gana*.

—De las bestiesas den *Doys*
ja'n tinch fins plenas las botas...
—Y ell buyts no sé quants bocoyos.

Días enrerament *La Publicidad* publicava un anunci en el que un jove de 18 anys *implora la SOLIDARIDAD de las personas de buen corazón*, etc., etc.

Suposém que l'anunci d'un *proletario tan instruido* haurá enternit als escribes de *La Perdida*, y haurán anat desseguida a dipositar el *óbolo* al domicili del jove.

Si la premsa redemptora no desmaya en la *ardua tarea* de ilustrar als pobres, aviat demanarán els més avensats la caritat en aqueixa forma:

—¡Una gracia de *solidaridad* per l'amor den Lerroux!

Y al sentir aixó, será qüestió de ficarse desseguida la mà a la butxaca de l'ermilla... per salvar el rellotge.

Si seguim com fins ara, als barcelonins no'ns quedarà més recurs que organisar un cos de vigilancia pera garantir l'ordre entre'ls agents de l'autoritat.

No fa gaires días que un individu de policia y un guardia municipal varen tenir *diferencias* al carrer de Sadurn per *mor* d'un *sumas* que l'un debía al altre.

La intervenció dels transeunts va fer que la cosa no adquirís majors proporcions y que no's complís l'amenaça del municipal de portar al policia al quartellillo, ni la del policia de portar al municipal al Govern civil.

Com si no fos prou aquet cas, días després (dissapte al vespre) dos agents de seguritat varen disputarse a cops de sabre a la Rambla devant de la Portaferriusa

havent hagut de corre a posarhi pau algunas personas que s'esqueyan a passar per aquell lloch.

Precisament ara que's tracta d'aumentar el cos de policia, es quan els seus individus tenen més empenyo que may en *suprimirse*.

Per nosaltres que no estiguin.

L'altre día l'Apeles Mestres publicava una *Nota del día*, en la que s'hi veyan las sevas camas y la panxa den *Doys*, figurantlos ageguts a terra, *en dulce amor y compania* d'una colla de gossos y gats, també ageguts. A sota deya que tots, bestias y personas, eran morts.

¡Gracias a Deu que s'ho coneixen! La llástima es que ab semblants morts son molts els infelissos que hi creuen. Y justament els pobres que hi creuen son els que carregan ab ells.

El mon salvá'l Salvador
que tants pecats avuy plora,
y a *El Diluvio* pecador
l'ha salvat *La Salvadora*.

L'altre día va ser detingut y posat a disposició del Capità general un pobre cego que recorria'ls carrers de Barcelona cantant "Els Segadors", quina composició está compresa entre las consideradas com atentatorias a la unitat d'Espanya pel Bando declarant la plassa en estat de guerra.

Es molt possible que a n'el cego esmentat se li formi sumaria, encara que es de creure que no tingui resultats desfavorables pera l'acusat si'l seu advocat invoca una eximent que no té contradicció.

Manifestant no més que'l seu defensat no ha vist el Bando, y pera demostrarho no haurá de recorre a gaires arguments, es més que segur que'l tribunal absoldrá al acusat.

Verdaderament, tractantse d'una causa contra un cego, no sería ben vist mirar gaire prim.

Una boná ánima de Cornellá'ns entera de que allí'ls hi ha sortit un sabi quin talent ha deixat espalmada a tota la població.

Es tracta d'un fulano que, segons diu, té'l títul de mestre però que exerceix de fundidor de vidre, el qui ha tingut la pensada de fundar una "Academia Industrial" en la que s'ha constituït director, al objepte d'*emancipar* als treballadors de la *tutela caciquil*.

La gent que'l coneix sab que aquest individu es carn y ungla ab els de *La Perdida* y té pretensions

de constituirse quefe del *partit* republicá (?) de la comarca.

L'altre dia aquest sabi va donar al teatre "Iris" d'aquella població, una conferencia *científico-práctica*, com la titulava, abocant tal seguit de bestiesas que haurien fet escriuira qualsevol alumne de la escola de párvuls de més mala mort.

mentada'ns diu també que la nit de la famosa conferencia el va acompanyar en aquets experiments *científichs* un redactor de *La Perdida* que va anar a fer la ressenya del acte, el qui també va experimentar els efectes del excés de CARBONO.

¿Si seria en Doys?

Schele y Lavoisier varen descobrir en l'aire l'oxigen y l'nitrógen; Bruner, Boussingault y Regnault varen determinarhi la presència del ácid carbónich, y ¡aquet químic! eminent de yora Sant Boy hi ha trobat el CARBONO.

Quina honra per Cornellá!

Son comptats els regidors de la fusió caciquista-republicana que han sollicitat llicència pera passar l'estiu a fora.

¿Vostés creuran que aixó es prova del interés que's prenen per la bona administració municipal? Donchs, no senyors, son senzillament ganas de fer-se el seu agost.

Ab tot, no faltarà qui'ls vigili y's cuidi de felshi *suar* la ganga.

Al Ateneu de Sans se fan treballs pera treure la junta que hi há actualment y que presideix el famós Barberillo en col·laboració ab el no menos famós Pons, que li fa de *sobre-saliente*.

Sembla que a n'el Barberillo li ve molt malament aixó d'haver d'abandonar la canon-gia, donchs com a Cala Ciutat no pot desenrotllar las sevas poderosas iniciativas, está més aferrat que may a l'Ateneu que encara dona per anar tirant.

Peró es molt possible que la

REVISTA DEL SOMATENT A SANS

Exámen-d'armas.

Entre altres coneixements *práctichs* va exposar el de la composició del aire, dient que estava constituït per oxígen, nitrógen... y ¡¡¡CARBONO!!!

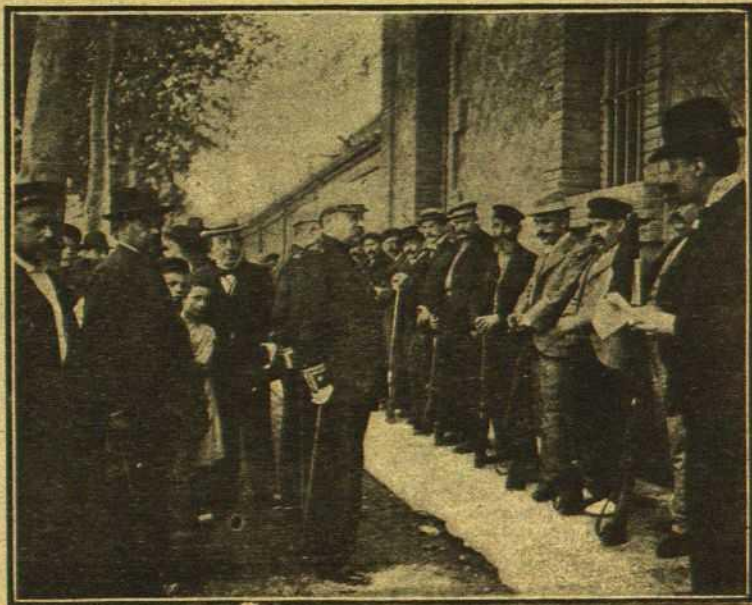
Aquest sabatassas ignora que'l carbono es un cos sólít, metaloide, que existeix pur en el diamant.

¿Que mes voldria que existís en l'aire'l tal CARBONO? ¿Qualsevol fondria vidrel...

Ara vostés dirán que un *lapsus lingua* tothom el pot tenir y que'l conferenciant volia dir *ácid carbónich*. Concedit, però es que'l director de l'"Academia Industrial" *científico-práctica* va parlar novament de CARBONO un regitzell de vegadas, fent avinent a la concurrència que a la nit l'aire es molt carregat de CARBONO y per consegüent irrespirable!!!

Sembla que aquesta observació el conferenciant la sab deciençia propia, donchs solen ser moltes las nits que no sap trobar el camí de casa a conseqüència d'haver respirat l'aire excessivament saturat de CARBONO de la taberna.

La bona ánima abans e

Passant llista.

(Instantáneas Rus, co'aborador artístich de ¡Cu-Cut!)

seva resistència sigui inútil y que's vegi obligat a anar a matar las horas a a Buena Sombra, de la que sen va fer soci a prevención y ab l'intent de veure si conjurava la mala que d'un temps ensal' persegueix.

Ara com ara son molt pocs els socis del Ateneu que hi concorren, donchs els més no s'hi deixen veure com a protesta a la gestió de la Junta que manega aquella casa.

Els úrichs que no hi fan falta son els mansos que encara esperan empleus y'ls que aguantan la taula de burro, entre ells el "Caixas de mort" (una mena de Sararanch en miniatura), el "Garbat" (que's va rifar a tot l'Ateneu en pes no ritant un rellotge d'or després que havia venut tots els números del sorteig) y en Xofra (orador de càmera del Barberillo y curander que fa la competència a la "Llevadora dels gossos").

Aquesta escampada té justament escamat al president donchs no haventhi entrades a la Societat, es molt natural que no hi hagin sortides y'l Barberillo com home precabut, quan se fica en un lloch sempre las busca aquestas últimas:

Per fi ha pogut sortir l'acorassat "Pelayo", després d'haver estat días y días, buscant una àncora que va perdre y que, segons alguns diaris, va ser trobada... may dirian ahont? Assota l'eigual!

El cas es tan extrany que encara es hora que no'ns en sabem avenir: si hagués sigut el barco que l'haguessin trobat assota l'aigua, la cosa tindria explicació, però una àncora?...

Aquets periodistas es pintan sols pera donar notícias sensacionals.

Fa uns quants días que a Casa la Ciutat en va passar una com un cove.

Com potser molts de vostés ja sabrán, prop voreta del Saló de Sessions, hi há un corredor en el que s'hi troba el penjarrobas, el lavabo y el Vater-closet.

Fa ja alguns días que aparegué en aquet darrer un lletrero en el que s'hi llegia una grave acusació contra els regidors senyors Roig y Torres y Mans, els quins, cremant, enviaren una denuncia al Jutjat, al mateix temps que'l seryor alcalde feya tancar la porta d'ingrés a dit corredor, mentres se preparaba aquella onada de paper sellat barato que havia de deixar neta com una patena la honra de dits regidors.

Mes com aquests, segons sembla, no feren la denuncia en deguda forma, ells vinga esperar y el Jutjat vinga no anarhi.

Y la porta vinga no obrir-se per res d'aqueix mon de: de fa cosa de tres setmanas, quedant els regidors condemnats tot aquet temps, y el que potser vindrá, a no saber que fer dels barrets y lo que es pitjor, a no poguer treure del cos aquellas reconadetes de oratoria neula que vulgas o no han d'empassarse els que aguantan el golpe els días de sessió.

Nyigo-nyigo

¡Estich trist! Contrarietats d'aquellas que passen a la vida sense esperarlas m'han posat de mal-humor. Y en té la culpa'l senyor Rasqueta que'm va ficar a redemptor en un assumpto que no m'anava ni venia; els asseguro que no hi tornaré més, ja poden obrir-me cartas y dir el que vulguin de Vallvidrera, que no m'hi embolicaré poch ni molt; no vuy exposarme a rebre.

Quan després d'aquells meus escrits, jo satisfet esperava dels nostres músics a qui tractava de sincerar, una proba d'agraïment y alecte per lo que m'hi havia lluit, m'arriba una carta en francès de... (y perdonin que no l'anomeni perquè aixís ho exigeix desd' ara); rebo aquesta carta, y'm falta temps per ensenyarla a un amic més viu que jo en materia de llenques perquè'm fes la traducció.

Ni que m'haguessin tirat una galleda d'aigua bullenta m'hauria fet botir com aquell escrit. L'autor es creu senzillament rifat y demana que no me'l posi més a la boca. Figúrinse, com si no fos serio lo que's diu, y lo que diem al [Cu-Cut].

Y lo pitjor del cas, es que protesta tot repetint en el fons idéntichs arguments que's meus per posarlo en el lloch que's deu: "Es difícil, en efecte, —diu la carta— perdonar a un estranger que té la debilitat d'estimar a Catalunya", y aixó que li alabavam assegurant que may podria haver dit d'ella, lo del art a metres y altrás cosassas, serveix pera esgarripar-me sentme saber "que gasta a Barcelona tot lo que guanya en el seu país y al estranger"... tot lo qual no posm en dubte y es digne de lloansa perquè aixís pot arrencar lo que guanya aquí.

¡Afegeix que es de mal gust que's jutgin els seus actes "en un periódich que no deuria servir més que pera ferho ab els seus semblants". Bueno, no s'enfadi, home, per aixó; nosaltres ho feyam en part per galanteria, y si ho mana li retirarem el favor; de mals agrats l'infern n'es plé.

També fa saber que té mal caràcter. Ven aixó no li hauriam gosat a dir, per més que en Gilet y l'Augenot ja'ns n'havíen parlat alguna cosa; son assumptos com els den Pellicer y en Granados que cada qual s'arregla, perquè tonterias iguals a las den Canals y Rocabrúna tothom ne passa, però després es fa la pau de nou com ab l'Albeniz, que no tots han d'esser totssuts com en Galvez, en Meriz y en Dini. Però aném, no miri tant prim que de defectes com aquet tothom ne té. Jo mateix confesso com vosté que aviat perdria l'esma si m'escribian gaire aixís tant poch agrados, perquè un, sab, ho fa a fi de bé. Y aixó que la Miquela diu que tinch un cor de criatura.

Acaba l'escrit ab unas quantas ratllas que ni el meu company ni jo hem pogut entendre: diu que debém ocuparnos "exclusivament des pitres musicaux qui dependent directement de votre ressort et de votre mentalité". Aixó deu ser un desaire de segur, perquè no hi há al final ni'l S. S. Q. B. S. M. (encara que en francès no sé si s'estila).

Total, que per ficarme a redemptor n'he sortit atropellat, però a mi que com a cavaller no'm dolen prendas, mani Sr... (ay ara l'anava a nomenar) mani, y estich prompte a retractarme de tot quan l'hagi pogut molestar; diré, ja que aixís sembla agradarli, que vosté era dels de Vallvidrera, que vosté aquí hi estava a la forsa, perquè aquí no hi há art y el poch el volém com las pessas que fabrican els cataláns, a metres; que vol demanar una subvenció pel gust de saber que se li nega. En fi tot alló que nosaltres ab bon intent vam tirar lluny de vosté.

Aixó será un capritxo, però si ho exigeix aixís es farà, per mes que jo no ho creuré, que pel repós de l'ànima y del cos bé es fan cosas pitjors. També prometo no anomenarlo més, però en cambi li prego que no torni a escriure ara, perquè m'ha fet perdre un dia de camp y si hi tornava potser em cridarían de nou a Barcelona. Allí al Octubre si per cas.

[XIM-XIM]

(Per falta material d'espai ens veyém privats de publicar en aquet número la ressenya del concert del "Orfeo Catalá" celebrat el diumenge día 13 a No-vetats. N. de la R.)

Gargots y coloraynas

En Joan Llimona, després d'un quant temps, de donar fe de vida només de tart en tart ab quadros d'importancia relativa, ens ha compregut tot d'una a can Parés ab duas grans obras que han deixat espantat a tothom. Hem dit duas grans obras y potser fora millor dir una, donchs se completan l'una al altra y entre las duas componen la decoració del Oratori de Sant Felip Neri, al que están destinadas.

Se tracta de dos colossals plafons en els que s'hi representen dos episodis de la vida del Sant, interpretats per en Llimona ab una senzilla grandiositat y un grandió misticisme que enamoran y correnen. En el que's representa al Sant dient missa y en l'acte

d'aixecar l'Hostia, que l'aixeca a n'ell, lentlo enlairar de terra, ha arribat l'artista a alcansar la plenitud de lo sublim, tant per l'expressió del celebrant com per las diferents actituds dels que oheixen la missa. Desde l'alta dama que's tapa'ls ulls aclaparada pel miracle fins a la dona del poble que, en la seva sincera el contempla com a una cosa natural; desde'l jove cavaller atònit de sorpresa, al vell que acota la testa humilment devant del poder sobrenatural que obra'l prodigi, totas las figuras del quadro están plantadas de má de mestre.

Pot afirmar-se que en Llimona ha realisat una obra veritablement grossa.

Al Círcol Artístich hi ha hágut exposat també aquestos días un quadro de gran efecte, pintat ab extraordinaria trassa pel distingit artista Sr. Cusachs, que ha rebut ab tal motiu nombrosas felicitacions. Dit quadro ha sigut pintat per encàrrech del govern de Méjich.

FOLCHI

MACOS Y MICOS

MACOS: B. L.; M. D.; Sissebut; O. M. P.; Camdndula; Poznansky.; J. P. J.

MICOS: E. V.; S. B.; M. T.; R. P. V.; P. P.; E. M.; V. C. A.; Ninon; P. K.; Llagasta; Un aprenent; Un guardia civil; Pandereta y castanyolas; A. P. D.; C. B.; J. B. M.; A. C. E.; Joseph del Pito; Versayre Vilassanench.

Papirus: Son més fluixets que'ls que'ns havia enviat avans.—Pep Roch: Ho anirém publicant ab algunas esmenas.—A. C. E.: No fá pel carácter del nostre periódich.—M. G.: Gracias per las noticias que'ns dona, però com que l'assumpo de que'ns parla es molt delicat, no'n parlarém fins que s'hagi esbombat més, a menos que's tractés de ferse injusticia per part dels que manegan aquell districte.

J. V.: Mirarém d'aprofitar algún dels dibuixos que ens envia.—Sacatapós: La idea del Plat del dia, es graciosa pró la execució deixa que desitjar.—Sulfat de ferro: Igual li diém.—Amadeu Martí: ¿Sab que té molta sans façón vosté? No es que estigui malament el trevall que'ns envia, però te'l petit inconvenient de ser, lletra per lletra... del senyor Guimerá.—T. A.: No li diu res que ja no li haguém dit.—J. B.: Anirà quel-

cóm.—F. B. R.: Idem de idem. Respecte a las *Espurnas* lo podém complaurel... y en aquest temps menos: Si fossin esquixos...—Saneh de Cargol: Tenim un gabadal de trev alls sobre'l mateix assumpto.

LOGOGRAF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	Nom de dona.
3	3	4	5		En moltes casas n'hi há.
	5	4	3		Moneda.
		1	2		Arbre.
			4		Vocal.

S. HORTA V.

TERS DE SILABAS

.....

Substituir els punts per lletres de modo que's llegeixi horisontal y verticalment: 1.ª ratlla, comestible; 2.ª, nom de dona; 3.ª, ofici d'home.

PA-PI-TU TRAUS

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 27

LOGOGRAF NUMÉRICH:—Tancredo, Dorotea, teatre, torra, rata, cor, de, n.

ROMBO:—P, gat, paper, Ter, r.

ACRÓSTICH:—MonCada, LaUria, Gran-via, LanCáster, CanUda, FonTanella.

TARGETA:—“La flor de la montanya”.

IMPREMTA DE MARIÁN GALVE, AVIÑÓ, 18

Gran Sabatería “LA DALIA” Aviñó, 34.-Barcelona

Calsat de totas classes, cosit a má, pera senyoras,

senyors y noys, a preus sumament baratos

Desde 1'50 a 18 pessetas

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Gervantes, 3.- Prop del Bolsi

Magnífichs bustos del Doctor Robert, de 86 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

N.º 4 GALLERÍA DE

FABRA & SENSESMA

JO BARNA
COMAS
PUDO SACARLO

CONVIENE
VIGILARLO

SE
"VENE"
EN
TODAS
PARTES

CARTELLS NOTABLES